

„Szegeden majdnem mindenki – táncos”

Jubileumi folklórparádé

Nemhogy némi eső, semmi sem tántoríthatja el a táncotl a jubiláns együttes egykori tagjait

Fotó: Karnok Csaba

Amikor külföldön vendégszerepeltünk, a fiúk úgy viselkedtek, mintha a testőreink lettek volna – idézi a fiatalkori emléket Zöldiné Kutas Irma, aki 1965-ben kezdett a most ötvenéves Szeged Táncegyüttesben.

– Alighanem mennünk kell, Irma! Szerintem! – kacsint is a „csirkés csávós” beszéd-fordulatra Czirok József. Még fölneznék az égre, tényleg elállt-e az eső, aztán a koreográfia szerint sorba állnak és föl a színpadra. Tápai táncokat mutatnak, övök a nyitósám. A színpad csúszik, a tápai papucsban, amiben egy civil megmoccanni sem tudna, ezúttal tényleg veszélyes a tánc. De ezt a csapatot alighanem ágyúval se lehetne megzavarni.

A Szeged Táncegyüttes az alapításának 50. évfordulóját ünnepli a Kálvária sugárúti székház udvarán, saját szabadtéri színpadon. Két estén, pénteken és vasárnap a legrégiben táncoló, az alapító tagok és a későbbi nemzedékek mutattak be különleges folklór-műsort.

A nyitósámot 1955-ben koreografálták az akkori Édosz Szeged első vezetői, Waldmann József és Mezey Károly. Az előadó

alapító tagok hónapokkal ezelőtt kezdtek gyakorolni. – Annyira örülök, hogy megint összejöttünk! Talán most már együtt is maradunk. Szerzünk valami helyet és szabadidőnkben táncolunk. Ez az életünk – sóhajt nagyot Zöldiné Kutas Irma, aki a tápai viseletben a szemem láttára fiatalodik meg, ahogyan mesél. – Kedden és csütörtökön voltak a próbák, szombat–vasárnaponként fellépések. A közbeeső időket is együtt töltöttük, elválaszthatatlanok voltunk. Olyannyira nem igényeltünk más társaságot, hogy én például csak 35 éves koromban mentem férjhez, addig nem is ismertem mást, csak a táncos fiúkat. Ők meg ugye a barátaim voltak. Később akárhányszor sé táltunk a férjemmel a Kárász utcán, ő mindig tudta: ha én valakinek a nyakába borulok, az biztos táncos volt... A fiúk még külföldön is úgy viselkedtek, mint a testőreink: amint meglátták, hogy idegen fiú közelít, védtek, óvtak.

Szvobodné Piacsek Ilona 1963-ban kezdte a táncot, Korom Dezső volt a partnere – akárcsak a mostani jubileumi esten. – Engem Mezey Karcsi 1956-ban csábított át ide a

színházból, hivatásos táncos voltam – emlékezik Arday Imre. – A tánc: szenvedély. Aki egyszer kipróbálja, nem szabadul. Olyan, mint a narkó – nevet a hasonlatán.

– Nehéz megfogalmazni miért, de az ember tényleg nem tudja ezt abbahagyni. Része az életünknek. Természetes közegünk a színpad – mondja Hertelendy Lilla, aki társaival az alapítóknál jóval fiatalabb korosztályt képvisel a gálaesten. Botond, a kisfia, álmélkodva nézi anyja szokatlanul „bokros” szoknyáját, aztán elragadtatva tapsol – együtt a nagymamával. – Minden barátom táncos vagy zenész. Sokan vannak. Néha az az érzésem, Szegeden majdnem mindenki – táncos. Vagy volt. Vagy lesz – szögezi le Lilla és fölkapja a kislát, megforgatja, mintha vizsgálná: milyen táncos lesz?

A két saját bemutatató között, szombaton, a Magyar Állami Népi Együttesnek a békéscsabai országos szőlőtáncfesztiválon szerepelt tagjai adták elő Magam járom... című műsorukat. Az évfordulós ünnepség a következő hét végén folytatódik, szombaton és vasárnap a jelenlegi felnőtt csoportok lépnek fel.

S. E.

Elindult lapunk nagy Szín 5-ös játéka

...KÁCIÓ!

Kedves olvasóink, diákok, szülők, nagyszülők, tanárok!

Képzeltbeli iskolai táblánkon mi is megkezdjük a visszaszámolást: ma az ...KÁCIÓ!-nál járunk, ami azt jelenti, már csak 2 tanítási nap van hátra az idei tanévből, június 15-én hivatalosan is megkezdődik a VAKÁCIÓ! Addig azonban még tetőfokára hághat az izgalom a bizonyítványokért, már csak azért is, mert a kitűnő tanulók ismét nevezhetnek a Délmagyarország és a Délvilág legnépszerűbb társasjátékára, a Szín 5-ösre.

A feltételek hasonlóak, mint tavaly, semmi más nem kell hozzá, mint egy színjeles általános iskolai bizonyítvány, illetve az elsőöknél a legmagasabb szintet jelző szöveges értékelés. Van azonban egy nagy különbség a tavalyi játékunkhoz képest: a fotók minőségét idén nem bízuk a véletlenre, egységesen, szépen, színesben szeretnénk megmutatni minden derék Szín 5-ös diárcot. Ezért a képeket mi készítjük el. A megadott időpontokban és helyszíneken a megye valamennyi városában fotóriportereink várják a jelentkezőket.

A nevezés egyszerű, nem kell mást tenni, mint kitölteni a lapjainkban többször is megjelenő nevezési szelvényt, és a kitűnő bizonyítvánnyal vagy annak másolatával felkeresni a lakhely szerinti legközelebbi fotózás helyszínét. Természetes elvárásnak gondoljuk, hogy a velünk játszó családjaiban legyen valakinek Délmagyarország- vagy Délvilág-előfizetése.

Ami a díjakat illeti, velünk mindenki nyer! Már a fotózásnál valamennyi diákot megajándékozunk egy kis szuvenírral és mindegyikük fotóját megjelentetjük az újságban. Közben sorso-lunk. A fődíjas elviheti családját a Párizs melletti gyermekparadicsomba, Eurodisneybe.

Figyeljék a Szín 5-össel kapcsolatos felhívásainkat, és jelentkezzenek! Legyünk közösen büszkék a legkiválóbb tanulókra!

(A Szín 5-ös játékkal kapcsolatos felhívásunk a 12. oldalon)

Együtt Európában

A Csongrád Megyei Agrárkamara a múlt héten Együtt Európában címmel rendezett konferenciát Kossuth Lajos sugárúti székházában. A rendezvényt a határ menti gazdaságfejlesztés jegyében szervezték az együttműködő partnerekkel, a romániai Arad megye, a vajdasági Szabadka és

térsege nonprofit szervezeteivel. A konferencián előadást tartott többek között Németh Zoltán, az iparkamara projektmenedzsere a megyei helyzetről, Szabó Zoltán, az Agrár Kht. ügyvezetője a mezőgazdaság fejlesztési és finanszírozási lehetőségeiről 2007-től kezdődően.

Kézikönyv készült a takarékososságról

MUNKATÁRSUNKTÓL

Kézikönyvet készített a szegedi Csemete Egyesület az energiatakarékos háztartási gépekről. A kiadvány segít megmagyarázni, hogy a termékek elhelyezett címkék, ábrák mit jelentenek, melyik gép fogyaszt kevesebb energiát és szennyezi kevésbé a környezetet. A kézikönyv beszerezhető az egyesület irodájában, az Arany János utca 1.-ben.

Hatalmas sikerrel játszotta a Vígyszínház társulata az Osztrovszkij-komédiát

Szatíra a képmutatás ellen, Eszenyi rendezésében

Látod, ezek színészek! – mondta egy elégedett néző a szomszédjának szombaton, a Vígyszínház társulatának hatalmas sikerű előadása után. Osztrovszkij komédiáját Eszenyi Enikő virtuóz rendezésében előbemutatóként láthatta a szegedi publikum.

Eszenyi Enikő, Tordy Géza, Pap Vera, Bárdy György, Börcsök Enikő – olyan húzónevek, hogy ismeretlen darabra is bemelegyünk a közönség. A kilencvenes években, amikor vígyszínházi napokat szerveztek Szegeden, a Kárász utcai jegyirodát valóságos megostromolták a nézők, akik majd összeverekedtek a belépőkért. Hosszú szünet után szombaton Osztrovszkij A lónak négy lába van, mégis megbotlik című komédiájával vendégszerepelt a kiváló társulat a Szegedi Nemzeti Színházban. A fülledt erotikával fűszerezett politikai satírárt Eszenyi Enikő rendezésében előbemutatóként játszották. A 19. századi történet ma is roppant aktuális: Glumov, a tehetséges, ám koldusszegény fiatalember – más kilátása nem lévén az érvényesülésre – elhatározza, hogy gazember lesz: a képmutatás nagymestereként behízelgi magát a moszkvai elitbe.

Glumovot az Erdélyből származó friss diplomás színész, Szócs Artúr alakította, akit hamarosan újra láthatunk: Kukorica Jancsit játssza majd a János vitézben az újszegedi szabadtéri színpadon. – Én is pályakezdő vagyok, így át tudom érezni a főhős helyzetét. A komédia egy monológgal kezdődik, amiben elmondom: itt vagyunk mi, fiatal tehetségek, akik nem kellünk senki-

Szócs Artúr, Börcsök Enikő és Rajhona Ádám a komédiában

Fotó: Frank Yvette

nek. Szerintem ez az életérzés nagyon jellemző korunkra. A mai kezdő színészek nem tudják magukat megmutatni tévéjátékokban, filmekben, nem tudnak olyan országos népszerűsége szert tenni, mint régen. Ma a valóságshow-k szereplői a sztárok – állítja Szócs Artúr, aki persze nem panaszkodik, kevés év-

folyamtársa kap hozzá hasonlóan nagy lehetőségeket.

– Hatalmas öröm ebben a kietlen sivatagban egy ilyen invenciózus, szeniális leányasszonnyal együtt dolgozni, mint az Enikő. Rengeteg a csapnivalóan rossz rendező, akinek fogalma nincs a darabról, a próbákon csak a hatalmát fitogtat-

ja. Engem is az vitt a rendezés felé, hogy már nem bírtam elviselni a tehetségtelenségüket – árulta el a délutáni és az esti előadás közötti szusszanásnyi szünetben a Krutyickijt játszó Tordy Géza. – Érett fejvel is élvezem Enikő rendezői virtuozitását. Bennünket, vén rókákat is megizsaszott a próbák során. Boldog

vagyok, hogy az októberi budapesti bemutató előtt itt is eljátszhattuk a közönségnek. Szeretem Szegedet, mindig nosztalgiával gondolok arra a két évadra, amit a pályám elején itt töltöttem.

Előadás közben prózái darabnál ritkán tapsol a közönség, most ez is többször megtörtént. Rajhona Ádám, Pap Vera, Szegedi Erika, Epres Attila, Börcsök Enikő is láthatóan lubickoltak a szerepükben. Először döbbszent csend fogadta Eszenyit, amikor a brechti elidegenítés-sel élve váratlanul maga is a színpadra lépett, és rendezőként látszólag félbeszakította az előadást. A közönség a végén szünni nem akaró tappsal ünnepelte az előadókat, a hangosító pulttól a színpad mögé rohanó rendezőt pedig többen hálálkodva állították meg a folyosón.

– Az ember szíve ilyenkor mindig összeszorul. Kézről kézre adtak, autogramot kértek, elmondták, hogy mennyire tetszett nekik az előadás. Ezek katartikus pillanatok, ilyenkor érezzük, hogy nem hiába dolgoztunk nagyon keményen két hónapon át, ezt kell csinálnunk, ez a mi feladatunk – mondta már a büfében a láthatóan holtfáradt, de a nagy sikertől feldobott Eszenyi. – A történelem ismétli önmagát: mindig akadnak olyan politikai vezetők, akik hízélgésre és megalkuvásra kényszerítik az embereket. Biztosan így volt ez már az őskorban is. Eddig általában szerelmes darabokat csináltam, de úgy látszik, ahogy halad az idő, más is izgat már. A képmutatás, az őszintetlenség ma már annyira mindennapos jelenség, hogy úgy éreztem, a magunk eszközeivel nekünk is kell ellene tennünk valamit.

H. ZS.